

веднажъ се показаха двоица, последвани отъ нѣколко облѣчени съ униформа като жандармени капитани, съ тѣсни бѣли панталони, съ царвули, прилични на краката и леки за пжтуване като у граничаритѣ; съ дълги саби и други нуждни за бой нареди: съ една дума оржжени, облѣчени тѣй добре, както прилича на чинъ, който носѣха.

Единъ отъ тѣзи двоица бѣше на възраст 28—30 годишенъ, съ лице пълно, овално и русъ, бой умѣренъ, дебелъ, твърдъ на сложение, но яко лекъ, очи ясни и голѣми, уста сжщо голѣми, съ въздебели джуна, отъ които — горната, особено се уголѣмяваше повече, когато говорѣше той съ единъ якъ и громенъ гласъ. Съ една речъ, доволно да го видѣше нѣкой и тутакси ще каже: „Ето младъ герой!“

Този бѣше войводата Хаджи Димитъръ.

Вториятъ, младецъ на 22—24 години. черноокъ и сухичъкъ на лице, тънъкъ на тѣло, но пѣргавъ и жилистъ; височина — срѣдна, ходъ горделивъ, постояенъ и съвсемъ лекъ; погледъ: живъ и решителенъ, жилитѣ на тѣлото, тѣй видни и характеристични, щото и при най-малко тѣлесно помръдване, особено въ, лютость — навиваха се доста значително, тѣй щото, може да се каже, че основата на туй тѣло бѣха жили, въ които играеше благородна кръвь. Ржце — съвсемъ тънки — деликатни